

ԱՇՆԱՆ ԱՌՏՈՒ

Անձրեւր զիս կը գգուէ քո՛ւ մասնետուդ պէս բարի:
Արժաք ձայներ փունջ առ փունջ գերդ ծաղիկներ կը բացուին
Ծառերուն մէջ աշնանս... կ'իյնայ տեւ մը գետին.
Մինչ ես կ'անցնիմ բահն ուսիս համբաներէն ջուրով լի:

Կը փափուի անուն մ'հին շուրքիս ծրէն առ ծրէն.
Անտառին մէջ կայ մրուշ ու մրուշ մ'ալ հոգւոյս մէջ.
Ո՛վ զիս նուրէն զրբի պէս կը քղթասէ եջ առ եջ.
Դեռ կը լրսեմ անանուն բոժոժին լացն հեռուէն...:

Ճիւղ մը պզտիկ տնտրէն կը կոտորի ու կ'իյնայ
Ձեռքի մը պէս ի՛մ վրայ, ձեռքի մը պէս ի՛մ վրայ.
Կը փրփրի հողի պէս սիրտս հիմա կուրծքիս տակ...

Պիտի չըլլա՞մ որ մը դեռ ես ինձի հետ միս միտակ,
Աղբիւրի պէս ծրարուած ի՛նք իր երգին մէջ մըռայլ.
Ըսէ՛, հոգի՛ս, ո՛վ կուգայ իմ ետեւս քայլ առ քայլ...:

ԱՇՆԱՆ ԻՐԻԿՈՒՆ

Ծառն իմ վրայ մօրս պէս բերն ոսկի կը բանայ:
Ահա կուգայ իրիկունն ինչպէս դազաղ մ'անագին:
Ձայնե՛ր, ձայնե՛ր մութին մէջ մութերու պէս կը վառին:
Կ'իյնայ ձեռքիս պոստ մը ջուր դրամի պէս արձաքեայ...:

Ծառան իմ մէջ գերդ դրօշ կը ծածանի ծալ ի ծալ:
Անտառ ձեռքեր կը նրմեն հոգիս ողկոյզ առ ողկոյզ.
Իմ խեղն աչքես եմ լեցուն դեռ մոխիրովն իղձերուն:
Մէկը պիտի չըկանչէ՞ քրոջ մը պէս զի՛ս դարձեալ...:

Պզտիկ տղու մը նրման կը մեռնի տասը մը բարի.
Ձայնը բուին գերդ արցունք մութին վրայ կը բափի.
Սի՛րս իմ, սի՛րս իմ, մի՛ դողար, այդքան ուժգին մի՛ դողար...

Շերամի պէս քաղուած ի՛ր բոժոժին մէջ մըտերիմ՝
Կարիլ - կարիլ կը մեռնիմ ու ես իմ մէջ կը քաղուիմ.
Ո՛վ պիտի լայ, խե՛ղն տղայ, ո՛վ պիտի լայ քե՛զ համար...:

Ա. ՏԱՏԵԱՆ

Վալապր